

РЕШЕНИЕ

№ 5206

гр. София, 08.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 05.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7277** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 АПК, вр. чл. 85 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от Е. Х. – гражданин на П., против Решение № УВР-34/08.07.2020 г. на интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците при МС, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, след нередовното му призоваване, поради липса на валиден адрес. Представяван е от надлежно упълномощен адвокат Т. И., който: поддържа жалбата; не ангажира доказателства, извън приложените в административната преписка. Счита, че не е съществувало основанието по чл. 70, ал. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т.т. 1,2 ЗУБ за провеждане на ускорена процедура, понеже молбата не била явно неоснователна. Желаете отмяна на решението и връщане на преписката, с указания за ново произнасяне в производство по общия ред.

Ответникът не е представяван и не е заявил становище.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата, споделяйки доводите на адвоката - пълномощник.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържащи се в делото и взе предвид аргументите на страните, приема за установено от фактическа страна следното.

Административното производство, приключило с оспорваното Решение № УВР-34/08.07.2020 г. е във връзка с подадена на 26.06.2020 г. втора по ред молба за закрила, от Е. Х. – гражданин на П., етническа принадлежност - пашун,

вероизповедание – мюсюлманин, сунит, неженен. Първата молба за закрила е била отхвърлена с решение на интервюиращ орган, от 28.08.2018 г., което не е обжалвано от чужденеца, понеже преди това е напуснал територията на РБ и пристигнал в Р. Франция, откъдето е върнат и съответно – обратно приет на 07.10.2019 г.

В процесното решение е обсъдена изложената от чужденеца бежанска история, за това, че е напуснал П., поради: общата обстановка в страната; проблеми с братята на баща му, с които спорели за подялба на земи и те стреляли по бащата, като отправили пред последния закана да убият и молителя Е. Х.. В РБ влязъл през Турция, през м. 05, 2018 г., след което е задържан от Полицията. Заявил е, че не е бил арестуван, осъждан и преследван от властите в П., не е имал проблеми, поради етническата си принадлежност, не е членувал в политическа партия. Бежанската история е потвърдена и по време на второто, процесно интервю, като е представил написана с ръкописен текст молба от 02.04.2018 г. (неясно от кое лице -л.л.5657 от делото), за която твърди да е от неговия баща, до полицейски участък Ч. Т., Н. калан, с оплакване от тримата му братя и с твърдения за отправени заплахи с убийство. Признал е, че преди да влезе в РБ се опитал да се установи в Италия, където обаче не му позволили „да живее“ и решил да замине за Франция.

За да отхвърли молбата за закрила ответникът е възпроизвел изложената от чужденеца бежанска история, анализирал е същата и е обосновал изводи за липса на предпоставки за предоставяне, както на статут на бежанец, така и на хуманитарен статут, поради това, че чужденецът: не твърди да е бил обект на репресии и на заплахи; спрямо него не е осъществявано преследване, предвид разпоредбите на ал.ал. 2-5 ЗУБ. От една страна е приел, че в хода на производството не са установени нови факти, които да обуславят необходимост от предоставяне на закрила, както и че общата обстановка в П. сама по себе си не дава основание да се приеме конкретно, по отношение на жалбоподателя страх от преследване, а от друга, че изтъкнатите от молителя причини са икономически, извън предмета на ЗУБ. Обстановката в П. е разгледана и анализирана подробно в оспорваното решение, и в контекста на предоставена от Дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд“ при ДАБ справка от 14.05.2020 г., относно положението в П.. Според интервюиращия орган (споделено и от настоящия съдебен състав) ситуацията там не може да бъде определена като въоръжен конфликт, понеже страната не е в състояние на война. Търсещият закрила, освен дискредитираната от ответника жалба до Полицията в П., не е представил никакви други доказателства в подкрепа на бежанската си история. Данните от интервюто и бежанската история, вкл. споменатата молба са обсъдени, и са анализирани подробно от интервюиращия орган, който е приел, че по отношение на търсещият закрила не са налице материалноправните основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, респ., че молбата е явно неоснователна, предвид чл. 70, ал. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т. 1, т. 2 ЗУБ. Именно това основание е изписано в процесното решение, преди диспозитива му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че подадената на 29.07.2019 г. жалба от пряко засегнатото лице, против връченото му на 15.07.2019 г. решение е процесуално допустима, но по същество е неоснователна.

Задължително условие за провеждане на ускорена процедура е наличието на основания, по смисъла на чл. 13, ал. 1 ЗУБ. Дали такива са налични, преценява съответният интервюиращ орган, като дължи да обоснове и мотивира това свое решение. Съдът приема, че Решение № УВР-34/08.07.2020 г. е постановено от

компетентен административен орган, след законосъобразно проведена ускорена процедура, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗУБ. Не са налице твърдените от оспорващия пороци на същото.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване”, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Наличието на такива обстоятелства не се твърди в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че в П. жалбоподателят Е. Х. е бил подложен на преследване. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец. Причините, както е отбелязано и в решението са свързани с твърдението му за личен конфликт.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Чл. 4, §§ 1 и 2 от Директивата пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът е положил усилия да оцени фактите и обстоятелствата. Той обосновано е приел, че твърденията на молителя не са подкрепени с доказателства, а историята, която е изложил, е съчинена за целта. В този случай, според § 5, когато определени аспекти от молбата за

закрила не са подкрепени от документи и други доказателства, може да не бъде изисквано потвърждаване (може да бъде прието, че бежанската история е достоверна), но само ако са изпълнени едновременно следните пет условия: а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил; д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена. След като ответникът обаче е приел, че тези твърдения не са достоверни, и при условие, че общата достоверност на твърденията не може да бъде установена, основанията по б.б. „в” и „д” не са налице. Признанията на молителя и обективно установените факти, за които стана дума по – горе сочат, че причините за напускане на страната на произход са икономически – намерение да се установи в Италия, а впоследствие и във Франция. В настоящия случай не е установено, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност, която да е била повод за напускането на П.. Преценката за необходимостта от предоставянето на субсидиарна защита се обуславя и от това, доколко молителят е успял да докаже, че е специфично засегнат, поради присъщи на личното му положение елементи. Поради това фактите и обстоятелствата не може да бъдат тълкувани в полза на търсеция закрила. Мотивирани и съответстващ на материалноправните норми на ЗУБ са изводите, че причините, изтъкнати от търсеция закрила са неоснователни, с оглед предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен такъв. Така, относно Е. Х. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсеция закрила.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 85 ЗУБ Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от Е. Х. – гражданин на П., против Решение № УВР-34/08.07.2020 г. на интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците при МС, с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила.

Съдебното решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: